

ELJÖTTEM, HOGY MEGMUTASSAM NEKTEK: ISTEN ÉL

A misszionárius olyan ember, aki elhagyja szülőföldjét, hogy idegen nemzeteknek prédikálja Jézus Krisztus evangéliumát. Sokan imádkoznak és készülnek rá, hogy misszionáriusok legyenek, de mikor már valóban misszionáriusként működnek és egy új országban élnek, sok nehézséget tapasztalnak, amelyekről nem is álmodták, hogy megtörténhet, mikor a szülőhazájukban éltek. Az éghajlat, az ételek, a kultúra és a nyelv csupán néhány azok közül a dolgok közül, amelyek sok gondot okoznak a misszionáriusok számára. További nagy gondot jelent a vízum megszerzése. Külföldiként egy misszionáriusnak olyan vízumot kell kapnia, amellyel az adott országban tartózkodhat, ám sok akadály van, amely felmerülhet a vízum megszerzésekor. Isten lehetővé tette misszionáriusaink számára, hogy vízumot kapjanak Dél-Amerikába, Afrikába, Délkelet-Ázsiába, Európába és sok más helyre, lehetővé téve számukra, hogy prédikálják az evangéliumot, erővel. De olyan országok esetében, mint Vietnam és Kína, ahol a misszionáriusokat elutasítják, hihetetlen mennyiségű időt töltöttek vízumokért való imával. Akkor is nehézségekkel kerültünk szembe a vízum megszerzésével kapcsolatban, amikor Kenyába, Afrikába küldtünk ki misszionáriusokat. Kenyában, ha egy egyház vagy misszió, ahol tíznél több ember gyűlik össze az alkalmakra, nincs törvényesen bejegyezve, az ott összegyűlt kenyaiakat letartóztatják, a külföldieket pedig kitoloncolják. Mindezek tetejébe a kenyai kormány ritkán engedi külföldi vallási csoportok bejegyzését, ezt csak a hazai egyházaknak ajánlják fel. Ezért aztán, hogy a misszionáriusok hirdethessék az evangéliumot és tevékenykedhessenek Kenyában, regisztrált kenyai egyházakhoz kellett, hogy tartozzanak. Ennek következtében nem lehet házat, autót vagy földingatlant venni a misszió nevében, hanem a kenyai egyház nevében kell megvásárolni. Ha egy idő után a kenyai egyház pásztorja egy nap azt mondja: „ez a személy nem a mi egyházunk szolgálója”, akkor a rendőrség megfogja a misszionáriust, és kitoloncolja. Szemtanúja voltam sok misszió által épített kórháznak és iskolának, ahol kitoloncolás lett a történet vége.

Mikor a missziónk elküldte Jong-Duk Kim és Jong-Soo Yoon misszionáriusokat Kenyába 1994-ben, Detho és Dorothy testvérnők, akiket a daejoni koreai Expo alatt ismertünk meg, bemutatták őket előző egyházuk pásztorának. A misszionáriusok ehhez az egyházhoz kapcsolódtak, és megkapták vízumaikat, amely lehetővé tette számukra, hogy hirdessék az evangéliumot. Ám mikor 95-ben másodszor utaztam Kenyába, nehézségeket tapasztaltam misszionáriusaink vízumait illetően. Meghallva, hogy Park pásztor, a Jó Hír Misszió vezetője megérkezett, Gitonga püspök, annak az egyháznak a legfelsőbb pásztorja, amelyhez misszionáriusaink tartoztak, megkért, hogy találkozzunk. Sok pásztorral találkoztam Kenyában, és úgy találtam, hogy bármikor ha misszionáriusokkal találkoztak, mindig nyújtották kezüket, pénzt kérve. Ezért biztos voltam benne, hogy ha találkozom Gitonga pásztorral, ő is pénzt fog kérni.

Nyugtalanított, mikor arra gondoltam: 'Oda kellene neki adnom a pénzt, hogy a két misszionárius gond nélkül vízumot szerezhessen?' Ha nem adnám oda, nem engednék, hogy a misszionáriusok az egyházukhoz tartozhassanak. Nehéz volt arra gondolni, hogy annak következtében, hogy nem adom oda az összeget, misszionáriusaink nem lesznek képesek vízumhoz jutni, és azonnal kiutasításra kerülnek. Azonban, mint Isten szolgája nem kompromittálhatom a helyzetet pénzzel, megterhelve ezzel a szívemet. Megígértem, hogy találkozom a pásztorral, augusztus 21-én, hétfőn. Aznap korán reggel nem tudtam aludni, így Isten elé járultam, őszinte imában:

„Istenem, az összes többi misszionárius pénzt ad, hogy vízumot szerezhessen, kívánod, hogy én is így tegyek? Mikor Gitonga pásztor pénzt fog kérni, és én visszautasítom, valóban kiutasítod Jong-Duk Kim és Jong-Soo Yoon misszionáriusokat?”

Amint őszintén imádkoztam, Isten váratlanul hitet és nagy békességet adott nekem. 'Ez nem embertől való, hogy Jong-Duk Kim és Jong-Soo Yoon misszionáriusok Kenyába mentek. Isten küldte őket. És ha Isten küldte őket, akkor be fogja tölteni az akaratát a misszionáriusainkon keresztül. Ember nem utasíthatja ki őket.'

Reggel Obonyong pásztor jött hozzám. Jong-Duk Kim és Dong-Soo Shim misszionáriusokkal beültünk az autójába és Gitonga pásztor irodájához hajtottunk. Sok másik pásztorral együtt várt minket. A kölcsönös üdvözléseket követően Gitonga pásztor kezdett el beszélni.

„Hallottam, hogy Park pásztor dicséretre méltó pásztor Isten szolgálatában. Egyszer én is voltam Koreában, és tartottam egy konferenciát egy teljes evangéliumi gyülekezetnél. Jong-Duk Kim és Jong-Soo Yoon szintén tiszteletre méltó emberek.”

Miután megdicsérte a misszionáriusainkat, Gitonga pásztor így szólt „Most építünk egy templomot, és 300.000 dollárra van szükségünk. Park pásztor méltányolnánk, hogy amíg imádkozol, úgy találjad a szívedben, hogy kisegíts minket. Elkezdtünk tanúbizonyságot tenni a szükségben lévők felé is, és 150.000 dollárra lesz szükségünk. Park pásztor, segíts nekünk ebben a tekintetben is.” Meg voltam döbbenve. Bár előre gondoltam, hogy pénzt fognak kérni, nem vártam, hogy ilyen nagy összeget kérnek. '300.000 dollárra van szükségük, hogy egy templomot építsenek, de pontosan mennyit kérnek tőlem?' Nem úgy tűnt, mintha 10.000 vagy 20.000 dollár elég lenne.

Mielőtt odaérkeztem, nem akartam emberi módszerekkel nekifogni Isten munkájának. Legcsekélyebb mértékben sem volt olyan szándék a szívemben, hogy pénzek osztogatásával oldjam meg a

problémáimat. Megkapva a hitet, hogy ha nem teljesítem a kéréseiket, Isten akkor sem fogja kiutasítani a misszionáriusokat, képes voltam bátran válaszolni:

„Amerikai misszionáriusok jöttek, és tönkretették Afrikát. Eljöttek Afrikába, és terjesztették a jólétüket és a gazdagságukat, elmulasztva Isten igazi Igéjének tanítását. Úgy tűnik, hogy amikor az afrikaiak misszionáriusokat látnak, egyenlőnek tekintik őket a pénzzel.” Elmagyaráztam nekik, hogy mikor misszionáriusképző iskolába jártam, az amerikai misszionárius, aki tanított minket, különbözött más misszionáriusoktól: az igazi hitet tanította, és azt, hogy imádkozáson keresztül szerezzük meg a dolgokat. Egy órán keresztül zavartalanul tudtam tanúságot tenni a sok pásztor előtt arról, Isten hogyan segített engem. Tanúságot tettem, hogyan vezetett minket, és hogyan válaszolta meg az imáinkat, gondoskodva rólunk. Végül nyíltan megfogalmaztam a következtetést: „Ha meg akarjátok kapni Isten áldását, higgyetek benne. Azért jöttem ide, Kenya földjére, hogy megmutassam nektek: Isten él. Azzal a hittel, hogy meghallgatható, amit prédikálnom kell, ti is áldottak lesztek, megtanulva ezt a hitet.” Mikor befejeztem, minden pásztor bólogatott a fejével: „Park pásztor, te valóban nagyszerű szolgálja vagy Istennek”. Utána kézfogásokkal elváltunk egymástól.

VALLÁSI CSOPORTKÉNT VALÓ BEJEGYZÉS KENYÁBAN

Pár nap elteltével ellátogattam Gitonga pásztor gyülekezetébe. Egy általam tartandó pár napos konferencia volt beütemezve arra az időpontra, Gitonga pásztor meghívására. Azonban mikor megérkeztem, senkit nem lehetett találni a gyülekezetben. Ez furcsa volt, így elmentem és megkérdeztem egy titkárt, aki csupán zavartan nézett. Felhívta a segédpásztort, és odaadta nekem a telefont. A segédpásztor felkiáltott: „Park pásztor, ma volt a konferencia napja? Annyira sajnálom. Nem tudtam. Azt gondoltam, jövő héten van.” Rájöttem a szándékaikra. Igazából úgy értették: „Még csak pénzt sem ajánlottál fel, valóban azt vártad, hogy majd egy konferenciát tartasz?” Mikor külföldi misszionáriusok érkeznek Kenyába, és pénzt nyújtanak át, a kenyai egyház gondoskodik számukra az alkalomról, hogy kenyaik ezrei előtt prédikálhassanak. A misszionáriusok általában megragadják ezt az alkalmat, hogy képeket készítsenek, amelyek a saját országukban való reklámozásra használhatók. Akkor nem tudtam ezt, de az ok, amiért arra kértek, hogy tartsak egy konferenciát, összefüggött ezzel. Szó nélkül távoztam, és az elmaradt program helyett elmentem Migori dzsungelbe, hirdetni az evangéliumot. Pár nappal korábban valaki odajött hozzánk, és megkért, hogy tartsunk egy konferenciát Migoriban, így lehetővé tette számunkra, hogy azonnal mehessünk és hirdethessük az evangéliumot. Egy nagy mezőn gyűjtöttük össze a dzsungelből való bennszülötteket, és majdnem éjfélig prédikáltunk, a csillagos ég alatt. Mindnyájan csendben hallgatták az Igét. Programtervünk szerint hajnalban kellett indulnunk

Nairobiba, így másnap 4:00-kor ébredtünk, és anélkül, hogy elbúcsúztunk volna, visszamentünk Nairobiba. Azonban a migoribeliek, akik aznap éjjel hallgatták az Igét, másnap délelőtt összegyűltek, és elhatározták: „Hallgassunk még többet az Igéből. Hívjuk meg őket egy konferenciára!” Így értesítették a gyülekezetünket Nairobiban. Mikor Nairobiba érkeztem, valami rendkívüli történt. Egy Mugabana nevű ember várt rám. Oda jött, és azt mondta: „Park pásztor, olvastam a „Csak Jézus munkái által” című könyvet. Te valóban Isten embere vagy. Én vagyok a Vallási Nyilvántartó Hivatal vezetője. Kész vagyok bejegyezni a Jó Hír Missziót.” Már minden szükséges papírmunka el volt készítve, ezekkel együtt érkezett, és csupán az aláírást kérte. Miután aláírtam a papírokat, elment. Miután kenyai programunk befejeződött, Sam testvérnek tett ígéretemnek megfelelően elutaztam Ghánába. Még aznap, Jong-Duk Kim és Jong-Soo Yoon misszionáriusok, miután kivittek a repülőtérre, azonnal elmentek Migoriba konferenciát tartani. Szintén ugyanezen a napon Gitonga pásztor bejelentette a rendőrségnek, hogy Jong-Duk Kim és Jong-Soo Yoon misszionáriusok nem tagjai többé az egyházuknak. A rendőrség kijött keresni a misszionáriusainkat, hogy kitoloncolja őket. De mivel a misszionáriusaink a dzsungelben voltak konferenciát tartani, a rendőrség nem tudott mit tenni, csak egy kenyai testvért tudott lecsukni. David testvér Mugabanának, a Vallási Nyilvántartó Hivatal vezetőjének volt az unokája. Meghallva, hogy Davidet lecsukták, Mugabana azonnal feldolgozta misszióink kérvényét a hivatalában, és kézhez vette az ezt igazoló dokumentumokat. Mivel a bejegyzési kérvény igazolásával lehet prédikálni míg a jóváhagyás megérkezik, Mugabana fogta az igazolást, hogy kihozza Davidet a börtönből. Sőt miután Jong-Duk Kim és Jong-Soo Yoon misszionáriusok befejezték a Migoriban tartott konferenciát, és visszatértek Nairobiba, nem toloncolták ki őket, hiszen megvolt ez az igazolás.

Környezetünk, megtudva ezt, Gitonga pásztor vezetésével mindent megpróbált, ami hatalmában állt, hogy megakadályozza misszionáriusaink bejegyzését. Bár sok formaságon és nehézségen mentünk keresztül, de a következő évben, 1996 márciusában Isten kegyelméből drámai módon megkaptuk a jóváhagyást, mint bejegyzett missziós csoport. Isten, aki felindította a Vallási Nyilvántartó Hivatal vezetőjének, Mugabanának szívét, véghezvitte ezt a külföldieknek szinte lehetetlen dolgot, hogy hivatalos bejegyzést kapjunk. Olyan hálás voltam Mugabanáért, hogy meghívtam őt Koreába. Az egy hónap alatt, amit házuknál töltött, prédikáltam a szentírást, és sok történetet is megosztottunk egymással.

Nincs szükségünk arra, hogy emberi módszereket és utakat használjunk, mert Isten él, és valóban megvédi és segíti a szolgáit, akik az evangéliumot prédikálják. Nemcsak Kenya esetében, de más országok, például Japán és Amerika esetében is nehéz volt vízumokat szerezni, de Isten egyedülálló módon munkálkodott minden egyes helyzet alkalmával, lehetővé téve számunkra, hogy megszerezhessük a vízumokat.

Mikor a misszionáriusok az evangéliumot hirdetik egy országban, és az emberek üdvösséget kapnak, a szívük megbecsülést érez irántunk. Civilizált vagy sem, miután megkapták üdvösségüket és Jézus Krisztust, szívük eggyé válik a miénkkal, és egy családdá válunk. Afrikában és Dél-Amerikában a legtöbb ember nem bíz a misszionáriusokban, és megpróbál pénzt kicsalni belőlük. De mikor ezek az emberek látják misszionáriusaink nehézségeit és kemény munkáját, és azt, ahogyan Isten segít minket, miután befogadják az evangéliumot, amit hirdetünk, szívvel-lélekkel részt vesznek az evangélium ügyében, akárcsak mi. Az életmódbeli, kulturális és társadalmi különbségek ellenére, ha egyszer újjászülettek, az egyedüli különbséget köztünk csupán a bőrünk színe jelenti. Valóban egyek lettünk szívünkben és testvérek Krisztusban, mint egy család, amit a legkevésbé sem érzünk különösnek.

Ezek a munkák valóban nem embertől vannak, hanem Isten keze által. Köszönöm Istennek, hogy a misszióink misszionáriusai, legyenek a föld bármely országában is, amikor esznek, alszanak, és adott ország népénél laknak, eggyé válnak velük szívükben, és hirdetik az evangéliumot, dicsőítve Istent.